

ΤΑ ΠΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΥΗ

Τα μυστήρια

Την περιθίων

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— 'Ακούστε και κάτι άλλο, είπε ο Ροδόλφος. "Εστω, παντρεύομαι την Σάρρα. Μά κι' αν τὸ κάνω αυτό, θὰ μπορέσω ποτὲ νὰ μείνω κοντά της; "Όχι, ὄχι, θὰ ζήσουμε χωρισμένοι μέσα, στὸ ἴδιο σπίτι, καὶ τὴν κόρη μου δὲν θὰ τὴν δῆ ποτέ... "Ετσι ἡ Μαριάνθη, χάνοντας ἐσὰς, χάνει τὴν πιὸ φιλόστοργη μητέρα...

—Ναί, ἀλλὰ θὰ ἔχη τὸν φιλοστοργότερο πατέρα... "Α παντρευτῆτε τὴν κόμησα Σάρρα, ἡ Μαριάνθη θ' ἀνακηρυχθῆ νόμιμος κόρη ἐνὸς ἐκ τῶν ἡγεμόνων τῆς Εὐρώπης καὶ θὰ τὴν περιβάλλῃ βασιλικὴ αἴγλη...

—"Ω! μαρκησία, εἶθε ἀμείλικτη!... Πόσο δυστυχισμένο μὲ κάνετε!...

—Τί λέτε, Ὑψηλότατε; Σεῖς μιλάτε ἔτσι, ὁ τόσο δίκαιος;... ἐσεῖς ποὺ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον καταλαβαίνετε τὸ καθῆκον, τὴ φιλοστοργία, τὴν αὐταπάρνησι;... "Αν πρὸ μιᾶς ὥρας, ὅταν ἀκόμα ἀγνοοῦσατε ὅτι ἡ κόρη σας ζῆ καὶ τὴ θρηνοῦσατε μὲ λυγμούς, σὰς ἔλεγε κανεὶς: «"Αν ξαναβρίσκατε τὴν κόρη σας, θὰ γινόσαστε εὐτυχισμένοι;» τί θὰ τοῦ ἀπαντούσατε; "Ασφαλῶς ὅτι θὰ γινόσαστε ὁ πιὸ εὐτυχισμένος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Καὶ ὅμως τώρα λέτε πὼς εἶθε δυστυχισμένος.

Ὁ Ροδόλφος ἔμεινε μερικὲς στιγμὲς σιωπηλός, καὶ ἔπειτα εἶπε:

—"Ἐχετε δίκην... θὰ κάνω τὸ καθῆκον μου...

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ὁ σέρ Μούρφ μπῆκε μέσα καὶ φώναξε χαρούμενος:

—Ὑψηλότατε, ἡ κόρη σας συνῆλθε ἐντελῶς... Ὁ Θεὸς σὰς τὴν ξαναδῶσε... Ἡ πρώτη λέξις της, μόλις ξανάνοιξε τὰ μάτια της ἦταν: «Ὁ πατέρας μου!» Θέλει νὰ σὰς ξαναἰδῆ!...

Ο ΓΑΜΟΣ

Ἡ κόμησα Σάρρα, ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ ὁ Ροδόλφος τῆς ἀνηγγεῖλε τὸν θάνατο τῆς Μαριάνθης, ἀπελπισμένη καὶ βασανισμένη ἀπὸ τὶς τύψεις τῆς συνειδήσεώς της, κυριεύθηκε ἀπὸ μιὰ τρομερὴ νευρικὴ κρίσι καὶ ἀπὸ σπασμούς ποὺ ἐπεδειώσαν πάλι τὴν κατάστασί της. Ἡ πληγὴ της ἢ ὅποια εἶχε ἀρχίσει νὰ κλείνῃ, ἀνοίξε πάλι καὶ μιὰ πικρατεμένη λιποθυμία της ἔκαμε τοὺς δικούς της νὰ πιστέψουν πὼς εἶχε πεθάνει.

Ὡστόσο χάρις στὴ δυνατὴ κράσι της, ἔζησε...

Ξαπλωμένη τώρα σὲ μιὰ βαθεῖα πολυθρόνα καὶ παραδομένη σὲ θλιβερὲς σκέψεις, ἡ Σάρρα λυπότανε τώρα γιατί δὲν εἶχε πεθάνει.

Σὲ κάποια στιγμή μπῆκε στὴν κάμαρή της ὁ ἀδελφός της Ὁ Τόμ, ὁ ὁποῖος τὴν πλησίασε καὶ τὴν ρώτησε:

—Πὼς εἶσαι, Σάρρα;

—Τὰ ἴδια τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη μὲ σβυσμένη φωνή. Νοιώθω μεγάλη ἀδυναμία... Κάθε τόσο, μοῦ κόβεται ἡ ἀναπνοή... Καλύτερα νὰ εἶχα πεθάνει! ἔτσι τὰ βασάνά μου θὰ εἶχαν τελειώσῃ πειά...

Ὁ Τόμ ἔμεινε μερικὲς στιγμὲς σιωπηλός κι' ἔπειτα εἶπε:

—Σάρρα, εἶσαι μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου... Δὲν σοῦ τὸ κρύ-

βω αὐτό, γιατί τὸ ἀντιλαμβάνεσαι καλύτερα ἀπὸ μένα... Μιὰ δυνατὴ, μιὰ μεγάλη συγκίνησις θὰ μποροῦσε νὰ σὲ θανατώσῃ ἢ νὰ σὲ κἀν καλά...

—Ὅλα πειὰ τελείωσαν... τὸν διέκοψε ἡ Σάρρα. Δὲν ἔχω νὰ περιμένω στὸ ἔξῃς καμμιά συγκίνησι...

—Ποῦ ξέρεις...

Ὁ Ροδόλφος, ἐξακολούθησε ἡ Σάρρα, καὶ ἂν ἀκόμα μάθαινε ὅτι πέθανε, θὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ παραμένῃ ψυχρὸς κι' ἀδιάφορος... Ἡ σκιά τῆς κόρης μου, ποῦ ἐξ αἰτίας μου πνίγηκε, ὀρθώνεται πάντα μπροστά στὰ μάτια μου... Μὰ αὐτὸ δὲν εἶνε συγκίνησις... Εἶνε τύψεις συνειδήσεως! Ἀπὸ τὴν στιγμή ποῦ ἔχασα τὴν κόρη μου, ἐνοιώσα νὰ χτυπᾷ μέσα μου ἡ καρδιά τῆς μητέρας...

—Καὶ ἂν ὑποθέσουμε, εἶπε ὁ Τόμ μὲ δισταγμο καὶ ἂν ὑποθέσουμε ὅτι ἡ κόρη σου ζῆ ἀκόμα;

—Θὰ πέθαινα ἀπὸ τὴν ντροπὴ μου μόλις θὰ τὴν ἀντίκρυζα.

—Αὐτὰ εἶνε λόγια... Ἡ φιλοδοξία σου θὰ ξυπνοῦσε καὶ πάλι μέσα σου... Γιατί ἂν ἡ κόρη σου ζοῦσε, ὁ Ροδόλφος θὰ σὲ παντρευόταν...

—"Αν τὸ ὑποθέσουμε κι' αὐτό... μόλις θὰ παντρευόμουν τὸν πρίγκηπα, τὸ καθῆκον θὰ ἦταν νὰ τὸν ἀπαλλάξω ἀμέσως ἀπὸ μιὰ ἀναξία σύζυγο καὶ τὴν κόρη μου ἀπὸ μιὰ ἀναξία μητέρα.

Ὁ Τόμ δὲν ἔξερε πειὰ τί νὰ κάνῃ. Ὁ μέγας δούξ Ροδόλφος, ὁ ὁποῖος περίμενε στὸ πλαινὸ δωμάτιο, τοῦ εἶχε ἀναθέσει ν' ἀνακοινώσῃ στὴ Σάρρα, ὅτι ἡ κόρη της ζοῦσε... Ἡ ζωὴ τῆς Σάρρας

μποροῦσε νὰ σβύσῃ ἀ-

πὸ στιγμῆς σὲ στιγμή...

Ἦταν ζήτημα ἂν θὰ ζοῦσε ἀκόμη

ὅσο χρειαζόταν γιὰ νὰ γίνῃ ὁ γά-

μος της μὲ τὸν πρίγκηπα, ἀπὸ τὸν ὁποῖο

θ' ἀναγνωριζόταν ὡς νόμιμος ἡ γέννησις τῆς

Μαριάνθης. Γι' αὐτὸν τὸν λόγο ὁ πρίγκηψ εἶχε

πάρει μαζί του ἕναν ἱερέα, τὸν Μούρφ καὶ τὸν βαρῶ-

νο ντὲ Γκράουν ὡς μάρτυράς του καὶ ὡς μάρτυρας τῆς

Σάρρας, τὸν δούκα ντὲ Λυσινάι καὶ τὸν λόρδο Ντούγκλας.

—"Ἄκουσε, Σάρρα, εἶπε ὁ Τόμ μὲ ἐξαιρετικὰ σοβαρὸ ὕφος,

ὅτι ἔχω νὰ σοῦ ἀναγγεῖλω εἶνε πολὺ σπουδαῖο: ἡ κόρη σου δὲν πνίγηκε...

—Ἡ κόρη μου! φώναξε ἡ Σάρρα μὲ φωνὴ βαθεῖα. Ἡ κόρη μου ζῆ;

—Ναί, ἡ κόρη σου ζῆ! τῆς ἀπάντησε ὁ Τόμ. Ὁ πρίγκηψ

εἶνε ἔξω μαζί μὲ ἕναν ἱερέα καὶ τοὺς μάρτυρας ποῦ θὰ χρει-

αστοῦν γιὰ τὸν γάμο σας... "Ετσι ἡ μεγάλη φιλοδοξία τῆς

ζωῆς σου πραγματοποιεῖται... θὰ γίνῃς ἡγεμονίς, βασίλισσα!

Ὁ Τόμ, ἀφοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτά, προσήλωσε στὴν ἀδελφὴ

του ἕνα βλέμμα γεμᾶτο ἀγωνίας.

Εἶδε ὅμως ἀμέσως μὲ ἀπορία ὅτι ἡ μορφή τῆς Σάρρας πα-

ρέμενε σχεδὸν ἀπαθῆς. "Εφερε μόνο τὰ χέρια της ἐπάνω στὸ

στήθος της σὰν νὰ τὴ βασάνιζε ἕνας τρομερὸς πόνος.

—Τί ἔχεις; τὴ ρώτησε ὁ Τόμ.

—Τίποτε... Ἡ ἔκπληξις... Ἡ χαρά... ψιθύρισε ἡ Σάρρα. Τέλος

πάντων, τὰ ὄνειρά μου πραγματοποιήθηκαν...

—Δὲν γελιόμουν... σκέφθηκε. Ἡ φιλοδοξία της δὲν ἔσβυσαν

ἀκόμα... θὰ ζήσῃ... "Ε! Σάρρα, τί σοῦ ἔλεγα ἐγώ;

—Εἶχες δίκην, ἀπάντησε πικρὰ ἡ Σάρρα, μαντεύοντας τὴ σκέ-

ψι τοῦ ἀδελφοῦ της. Ἡ φιλοδοξία ἔσβυσε πάλι μέσα μου τὴ

μητρικὴ στοργή.

—Θὰ ζήσης, φώναξε ὁ Τόμ γεμᾶτος χαρὰ, θὰ ζήσης καὶ θ' ἀ-

παθήσης τὴν κόρη σου...

—Δὲν ἀμφισβᾶλλω τοῦ ἀπάντησε ἡ Σάρρα. Δὲς πόσο εἶμαι

γλήνια!... Ποῦ εἶνε ὁ πρίγκηψ...

—"Απ' ἔξω... στὴν ἄλλη κάμαρη...

—Θέλω νὰ τὸν δῶ, πρὶν γίνῃ ὁ γάμος μας...

Κι' ἔπειτα, μὲ προσποιητὴ ἀδιαφορία, ἐπρόσθεσε:

—Εἶνε καὶ ἡ κόρη μας ἔξω;

—"Όχι, ἀπάντησε ὁ Τόμ, ἡ κόρη σου θὰ ἔρθῃ ἀργότερα...

—Καλὰ, ἄς εἶνε... "Εχουμε καιρό... Φέρε ἐδῶ τὸν πρίγκηπα...

Ὁ Τόμ κύτταξε καλὰ τὴν ἀδελφὴ του κι' ἔπειτα εἶπε:

—Λίγες στιγμὲς ζωῆς
μοῦ μένουν ἀκόμα...
ψιθύρισε ἡ Σάρρα.

— Σάρρα, τί έχεις ; Τό ύφος τοῦ προσώπου σου, μοῦ φαίνεται παράδοξο, ἀπαίσιο...

— Δέν ἔχω τίποτε, τοῦ ἀπάντησε ἡ Σάρρα. Πήγαινε νά φέρης τόν πρίγκηπα.

Μόλις ὁ Τόμ βγῆκε ἔξω, ἡ Σάρρα ψιθύρισε:

— Τώρα θέλω νά ἰδῶ, νά φιλήσω τήν κόρη μου... Αὐτό μόνο μοῦ φτάνει... Ὁ Ροδόλφος ἴσως, γιά νά με θιασανίση, νά μὴ τὸ δεχθῆ αὐτό. Μά θά τὸ κατορθώσω!... Θά τὸ κατορθώσω... Νά τος!

Πράγματι ὁ Ροδόλφος ἐμπῆκε τῆ στιγμή ἐκείνη μέσα καί ἔκλεισε τήν πόρτα πίσω του. Ἐπειτα γύρισε πρὸς τῆ Σάρρα καί τῆ ρώτησε ψυχρά:

— Σᾶς εἶπε ὁ ἀδελφός σας τὰ πάντα;

— Ναί, ὕψηλότατε...

— Καί ἱκανοποιήθηκε ἡ φιλοδοξία σας...

— Ἀπολύτως.

— Ἐξω, εἶπε ὁ πρίγκηψ, περιμένουν ὁ ἱερεὺς καὶ οἱ μάρτυρες.

— Τὸ ξέρω...

— Νά μποῦν μέσα λοιπόν;

— Ἀκοῦστε πρῶτα, ὕψηλότατε, ψιθύρισε ἡ Σάρρα με φωνή πού ἔτρεμε ἀπὸ συγκίνηση.

— Λέγετε, κυρία.

— Θέλω νά δῶ τήν κόρη μου! εἶπε ἡ κόμησσα, με φωνή πού προσπαθοῦσε νά τήν κάνη σταθερή...

— Ἀδύνατον!

— Ὑψηλότατε, τήν κόρη μου!.. φώναξε ἡ Σάρρα σπαραχτικά. Θέλω νά δῶ τήν κόρη μου!..

— Μά ἡ κόρη μας, ἔκανε ὁ Ροδόλφος ξαφνιασμένος ἀπὸ τὸν τόνο τῆς φωνῆς τῆς κομήσσης, δέν συνῆλθε ἀκόμα ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια τῆς... Σήμερα τὸ πρῶτο δοκίμασε μιὰ δυνατὴ συγκίνηση πού λίγο ἔλειψε νά τῆ σκοτώσῃ.. Δέν εἶνε δυνατόν λοιπὸν νά ὑποφέρῃ καί ἄλλη συγκίνηση μέσα στήν ἴδια μέρα...

— ὦ! Θεέ μου! τραύλισε ἡ Σάρρα. Δέν θά μπορέσω λοιπὸν νά φιλήσω τήν κόρη μου...

— Γιά ποιὸν λόγου;... Τί τῆ θέλεις τήν κόρη σου. ἀφοῦ ἡ φιλοδοξία σου ἱκανοποιήθηκαν.. Σὲ λίγο θά γίνης μεγάλη δούκισσα το Γερολοστάιν...

— Ἀκόμα δέν ἔγινα... ψιθύρισε ἡ Σάρρα. Ἄμα φιλήσω τήν κόρη μου, τότε ναί...

Ὁ Ροδόλφος κύτταξε τήν κόμησσα με βαθύ θαυμασμό καί τῆ ρώτησε:

— Πῶς ; Δίνεις τώρα τὰ δευτερεύοντα στή δοξομανία σου;

— Ναί, τοῦ ἀπάντησε ἡ Σάρρα. Καί τὰ πρωτεία στήν μητρικὴ στοργή. Σᾶς φαίνεται αὐτό παράξενο, ὕψηλότατε ;

— Μά τὴν ἀλήθεια, ναί...

— Θά ἰδῶ λοιπὸν τήν κόρη μου;

— Ἀλλά...

— Προσέξτε, ὕψηλότατε, τὸν διέκοψε ἡ Σάρρα, λίγες στιγμὲς ἴσως ζωῆς μοῦ μένουν ἀκόμα... Αὐτὴ τῆ στιγμή, ἔχω συγκεντρώσει ὅλες μου τίς δυνάμεις γιά νά παλαίψω κατὰ τοῦ θανάτου πού μπορεῖ νά μοῦ προκαλέσῃ ἡ συγκίνησί μου... Θέλω νά δῶ τήν κόρη μου... Ἀλλοίως θά πεθάνω... Θά πεθάνω πρὶν ἀκόμα γίνῃ ὁ γάμος μας καί νομιμοποιηθῆ ἡ γέννησίς τῆς.

— Ἡ Μαριάνθη, δέν εἶν' ἐδῶ, εἶπε ὁ Ροδόλφος. Πρέπει νά στείλωμε νά τήν φέρουν.

— Στείλτε νά τῆ φέρουν γρήγορα, τραύλισε ἡ Σάρρα καί θά κάνω ὅ,τι θέλετε... Νοιώθω ὅτι λίγες στιγμὲς ζωῆς μοῦ μένουν ἀκόμα... Ἄς ἀρχίσῃ ἡ τελετὴ... κα ἄς φέρουν τῆ Μαριάνθη...

— Μὲ κάνει νά ἀπορῶ ἡ ὄψιμη αὐτὴ μητρικὴ στοργή σου, εἶπε ὁ Ροδόλφος, ἀλλὰ σέβουμαι τὸ αἶσθημά σου αὐτό... Πολὺ καλά... Θά δῆς τήν κόρη σου... Ἀλλὰ πού εἶνε μελάνη γιά νά τῆς γράψω δυὸ λέξεις;

— Ἐκεῖ... ἀπάνω στό γραφεῖο, ὅπου με πλήγωσαν...

Ἐνῶ ὁ Ροδόλφος ἔγραφε λίγες λέξεις θιαστικά, ἡ κόμησσα Σάρρα σκούπισε τὸν παγωμένο ἰδρώτα πού κυλοῦσε ἀπὸ τὸ μέτωπό τῆς...

Τὸ πρόσωπό τῆς πού ὡς ἐκείνη τῆ στιγμή τὸ διατηροῦσε γαλήνιο, εἶχε πάρει τώρα μιὰ ἔκφρασι ἀπέραντης ὀδύνης.

Ὅταν ὁ Ροδόλφος ἔγραψε τὴν ἐπιστολή, σηκώθηκε καί εἶπε

στήν κόμησσα.

— Πάω νά δώσω τὴν ἐπιστολή αὐτὴ σ' ἓναν ἀπὸ τοὺς ὑπάσπιστάς μου. Σὲ μιῇ ὥρᾳ, ἡ Μαριάνθη θά βρῆσκειται ἐδῶ... Σὲ μιῇ στιγμή, ἐγὼ θά ξαναγυρισω μαζί με τὸν ἱερέα καί τοὺς μάρτυρες...

— Ὅχι!... Ὅχι!... Μὴ φεύγετε... Μὴ μ' ἀφήνετε μόνη!... Χτυπήστε τὸ κουδούνι καί εἰδοποιήστε τὸν σέρ Μούρφ νά φέρῃ τὸν ἱερέα καί τοὺς μάρτυρες.

Ὁ Ροδόλφος χτύπησε τὸ κουδούνι κι' ἀμέσως μιὰ ἀπὸ τίς καμαριέρες τῆς Σάρρας μπῆκε μέσα.

— Παρακάλεσε τὸν σέρ Μούρφ νά ἔλθῃ ἐδῶ... τῆς εἶπε ἡ κόμησσα.

Ὅταν ἡ καμαριέρα βγῆκε πάλι ἔξω, ἡ Σάρρα γύρισε πρὸς τὸν Ροδόλφο καί τοῦ εἶπε με πικρα:

— Αὐτὸς ὁ γάμος εἶνε πολὺ ἐπιβουλεύς γιά μένα, ἐνῶ γιά σένα εἶνε εὐχάριστος.

Ὁ Ροδόλφος ἔκανε μιὰ κίνησι διαμαρτυρίας, μὰ ἡ Σάρρα ἐπρόσθεσε:

— Εὐχάριστος γιά σένα, γιατί δέν θά ζήσω πολλὴ ὥρα ἔσπερ' ἀπ' αὐτόν...

Τὴν ἴδια στιγμή, μπῆκε μέσα ὁ σέρ Μούρφ.

— Φίλε μου, τοῦ εἶπε ὁ Ροδόλφος, παρακάλεσε τοὺς μάρτυρες νά περάσουν στό διπλανὸ δωμάτιο...

— Θεέ μου! φώναξε ἡ Σάρρα. Βοήθησέ με νά ζήσω ὥσπου νά ἰδῶ τήν κόρη μου...

— ὦ! τῆς εἶπε ὁ Ροδόλφος. Γιατί νά μὴ εἶσαι πάντοτε τόσο καλὴ μητέρα;...

— Ναί, ἦμουν μιὰ ἐγκληματικὴ μητέρα... Ὡστόσο, εἶμαι εὐχαριστημένη πού τώρα, στίς τελευταῖες μου στιγμὲς γνώρισα τί θά πῆ μετάνοια... Πρὸ ὀλίγου, ὅταν ὁ ἀδελφός μου μοῦ ἀνήγγειλε ὅτι ἡ κόρη μου ζῆ, ἔνοιωσα κάτι νά σπάξῃ μέσα μου... Ἀπὸ τῆ στιγμή ἐκείνη, κατάλαβα πῶς θά πέθαινα... Δέν ἔδειξα ὅμως τίποτε... Ἀπεναντίας χάρηκα...

Χάρηκα, γιατί θά ἐνομιμοποιεῖτο ἡ γέννησις τοῦ παιδιοῦ μας πρὶν πεθάνω...

— Μὴ μιλάς ἔτσι! ψιθύρισε ὁ Ροδόλφος. Ποιὸς ξέρει... Μπορεῖ νά ζήσης...

— ὦ! ἔκανε ἡ Σάρρα. Αὐτὴ τῆ φορὰ, δέν σὲ γελάω... Θά δῆς πῶς θά πεθάνω...

— ὦ! εἶπε ὁ πρίγκηψ. Εἶσαι τώρα ἐντελῶς διαφορετικὴ ἀπὸ ἄλλοτε... Γιατί νά μετανοήσης τόσο ἀργά;...

— Ναί, μετάνοια πολλὴ ἀργὰ βέβαια, ἀλλὰ ἡ μετάνοιά μου εἶνε ἐιλικρινής... Ἄς εὐχαριστήσω τὸν Θεὸ πού μοῦ σιέλνει τὸν θάνατο γιά νά με λυτρώσῃ...

— Σάρρα, σὲ παρακαλῶ, μὴ μιλάς ἔτσι, τῆς εἶπε ὁ Ροδόλφος με συμπόνια.

— Ροδόλφε, εἶπε ἡ Σάρρα, κάνε μου μιὰ τελευταία χάρι... Δώσε μου τὸ χέρι σου.

Ὁ Ροδόλφος ἄπλωσε τὸ χέρι του πρὸς τὴν κόμησσα κι' ἐκείνη τὸ ἔσφιξε μέσα στὰ δικά τῆς, ψιθυρίζοντας:

— Ὁ θάνατος πλησιάζει... Ὁ Θεὸς δέν θά εὐδοκήσῃ νά μοῦ ἐπιτρέψῃ νά τὴν δῶ τὴν κόρη μου πρὶν πεθάνω;...

— ὦ! θά σοῦ παραχωρήσῃ αὐτὴν τὴν τελευταία χαρά... Θά τὸν συγκινήσῃ ἡ μετάνοιά σου...

— Καί σένα φίλε μου, σὲ συγκίνησε καθόλου ἡ μετάνοιά μου; Μὲ συγχωρεῖς, πές μου;... Σὲ λίγο ὅταν ἡ κόρη μας θά εἶνε ἐδῶ, θά με συγχωρέσῃς μπροστά τῆς, ἂν με προφτάσῃ ζωντανή; Ὅταν ἐγὼ θάμαι πειὰ πεθαμένη, τί σὲ πειράζει νά τὴν ἀφήσῃς νά με ἀγαπᾷ λίγο;...

— Ἡσυχάσε, Σάρρα... Καί δέν θά τῆς πῶ ποτὲ τίποτε κακὸ γιά σένα...

— Ροδόλφε!... Συγγνώμη!... Συγγνώμη!... Συγχώρεσέ με γιατί πεθαίνω δυστυχισμένη!...

— Ναί, τῆς ἀπάντησε με φωνὴ ἐπίσημη ὁ Ροδόλφος, σὲ συγχωρῶ γιά ὅσα κακὰ μοῦ ἔκανες... κι' ὁ Θεὸς ἄς σὲ συγχωρήσῃ γιά τὰ κακὰ πού ἔκανες στήν κόρη σου...

— Ἀλήθεια, τραύλισε ἡ Σάρρα, με συγχωρεῖς;... Μὲ ὅλη σου τὴν ψυχὴ;

— Ναί, σὲ συγχωρῶ με ὅλη μου τὴν ψυχὴ...

Ἡ κόμησσα ἔφερε στὰ χεῖλη τῆς τὸ χέρι τοῦ Ροδόλφου με μιὰ παράφορη χαρὰ κι' εὐγνωμοσύνη καί ἔπειτα τοῦ εἶπε:

— Πές τώρα στὸν ἱερέα, ἀγαπημένε μου, νά μὴ μέσα... Καί μὴ τὸν ἀφήσῃς μετὰ τὴν τελετὴ τοῦ γάμου νά φύγῃ, γιατί θά πεθάνω ἀμέσως καί θέλω νά βρῆσκειται κοντά μου στίς τελευταῖες μου στιγμὲς...

Ἐπόμεναι

